

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru modificarea art.40)
din Codul de procedură civilă a Capitolului I - Judecătorul.
Incompatibilitatea**

**Analizând propunerea legislativă pentru modificarea art.40)
din Codul de procedură civilă a Capitolului I - Judecătorul.
Incompatibilitatea**, transmisă de Secretarul General al Senatului cu
adresa nr.b668 din 25.11.2010,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(3)
din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele
considerente:

1. Propunerea legislativă are, în realitate, ca obiect completarea
Codului de procedură civilă, republicat, cu modificările și
completările ulterioare, cu două noi articole.

Referitor la caracterul organic sau ordinar al legii, semnalăm că
deși modificările Codului de procedură civilă de până în anul 2006 au
fost făcute prin legi adoptate în regim de lege organică, instanța de
contencios constituțional, în **Decizia nr.63 din 11 aprilie 2000**, relevă
că potrivit Constituției, **calificarea legilor ca fiind organice se face
expres prin textele constituționale, nu pe cale de interpretare**. În
aceleași considerente, Curtea face referire la alte două decizii ale sale,
Decizia nr.61 din 20 aprilie 1999 și Decizia nr.3 din 18 ianuarie 2000,
unde se mai arată și că, potrivit art.125 alin.(3) din Constituție (n.n.
art.126 alin.(2) din Constituție, republicată), competența instanțelor
judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite de lege, fără a se
preciza însă că legea respectivă trebuie să fie organică, astfel cum s-a
procedat prin alte texte atunci când s-a considerat necesar.

Totodată, în Decizia nr.3 din 18 ianuarie 2000, Curtea
Constituțională reține că a constatat în jurisprudența sa că **legea
fundamentală nu a instituit obligația ca reglementările în materie
de procedură civilă să se stabilească prin lege organică**.

În plus, prin Deciziile 548/2008 și 786/2009 Curtea
Constituțională a statuat că modificarea unei legi organice poate fi

făcută printr-o lege ordinară dacă prin conținutul său, aceasta din urmă nu cuprinde norme organice.

Față de cele de mai sus, apreciem că propunerea legislativă se înscrie în categoria legilor **ordinare**, iar prima Cameră sesizată este **Senatul**, în conformitate cu prevederile art.75 alin.(1) din Constituție, republicată.

2. Menționăm că încă patru propuneri legislative care au ca obiect modificarea și/sau completarea Codului de procedură civilă, ale aceluiași inițiator, au fost transmise Consiliului Legislativ în vederea avizării: propunerea legislativă privind modificarea Secțiunii 3 - Întâmpinarea, Art.201), alin.(1) - Comunicarea întâmpinării din Codul de procedură civilă, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.b654 din 25.11.2010; propunerea legislativă privind modificarea și completarea Art.129) alin.(5) - Secțiunea 4 - Reprezentarea părților în judecată - Renunțarea la mandat și revocarea mandatului din Codul de procedură civilă, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.b662 din 25.11.2010; propunerea legislativă privind modificarea Secțiunii 4 - Reprezentarea părților în judecată - Conținutul mandatului Art.86), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.b664 din 25.11.2010; propunerea legislativă privind modificarea și completarea Art.88) alin.(1) - Secțiunea 4 - Reprezentarea părților în judecată - Renunțarea la mandat și revocarea mandatului din Codul de procedură civilă, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.b666 din 25.11.2010.

Or, în vederea asigurării unicității de reglementare cerută de art.14 din Legea nr.24/2000, republicată, **toate aceste intervenții legislative ar fi trebuit să se regăsească într-o unică propunere legislativă.** Menționăm că, potrivit alin.(1) al articolului menționat, reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ.

3. În Expunerea de motive, inițiatorul argumentează promovarea propunerii legislative prin necesitatea adoptării unor măsuri care să aibă drept scop simplificarea și accelerarea procedurilor judiciare până la intrarea în vigoare a noilor coduri, deși tocmai în acest scop, a fost adoptată Legea nr.202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

În legătură cu acest aspect, menționăm că, potrivit art.6 alin.(1) din Legea nr.24/2000, republicată, **proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.** Or, trebuie

menționat că, pe de o parte, pentru remedierea deficiențelor majore ale sistemului judiciar român invocate în cadrul documentului de motivare, **există deja o reglementare** aplicabilă până la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă (Legea nr.202/2010), iar pe de altă parte, însăși propunerea legislativă creează o instabilitate legislativă, dacă avem în vedere faptul că, în realitate, ea constă în modificarea unei dispoziții (art.40²) din Codul de procedură civilă care a fost introdusă prin legea sus-menționată, precum și în completarea Codului cu un nou articol, asemănător art.40² alin.2.

4. Propunerea legislativă nu precizează Codul de procedură civilă care se dorește a fi modificat, respectiv completat: Codul actual sau noul Cod. Astfel, din denumirea („**Judecătorul. Incompatibilitatea**”) atașată art.40 în cadrul titlului reiese că este vizată Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă (deci, noul Cod), căci acesta este titlul capitolului din care face parte articolul respectiv, în vreme ce, atât din cuprinsul Expunerii de motive, cât și din conținutul textelor propuse (conținut care se referă la **strămutarea pricinilor**), rezultă fără niciun dubiu că în realitate se urmărește modificarea, respectiv completarea Codului actual, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr.202/2010.

5. **Textul propus pentru art.40¹** este, pe fond, similar art.40² care a fost introdus prin Legea nr.202/2010, ceea ce creează un paralelism în reglementare. Menționăm că, potrivit art.16 alin.(1) din Legea nr.24/2000, republicată, în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări **în mai multe articole** sau alineate din același act normativ.

6. **Textul propus pentru art.40²**, prin referirea la nerespectarea prevederilor art.37, art.38 alin.2 sau art.40² (corect ar fi fost **art.40¹**) drept cauză a inadmisibilității cererii de strămutare este superfluu, întrucât pe de o parte, art.40 alin.(3) face vorbire despre cazul admiterii, deci într-o interpretare *per a contrario*, se poate ca cererea să nu fie admisă, iar pe de altă parte, ține de domeniul evidenței faptul că introducerea cererii cu nerespectarea prevederilor Codului referitoare la strămutare are drept consecință neadmiterea acesteia.

PREȘEDINTE
dr. Dragoș

București

Nr.

1446/6.12.2010.